

هــشیاری خود/ خودی هــشیار ... عه بدولمو تهـیب عه بدو

(هــشیاری) ده لالهت له شت لهـخـگرتن ده کات، هیچ هــشیاریهـك بهـبـ مهـعریفه نییه، ههر چه ند مرـق زانیاری خـی زـتر پـره پـبدات، ئهـوه ند زـتر هــشیاری هــدهـکشـ. کهواته هــشیاری وشهیه که تهـعبیر له حاـهـتـکی عهـقـی ده کات، عهـقـک که له حاـهـتی کرانهـوه و دهـرکـکردن و سنوربهـزاندایـت، عهـقـک که پهـیوهـندی راستهـوخـی به ئهـویدیکه و زمان و ژینگهـی دهـرهـکیهـوه ده کات، ئهـو پهـیوهـندییهـش له رـگای ههر پـنج ههـسته کانی مرـقـهـوه به دهـست دـت.

به کورتی هــشیاری مرـق له کـی کرانهـوهـی فیکر و ئهـزموون و رامن و تـگـهـیشتن و راقهـکردنهـوه دـته بهـرهـم، که له بارهـی من و ئهـویدیکه و بیرهـوهـری و زمانهـوهیه، یان ژینگه و دهـورهـبهـرهـوهیه. بهـام مهـدلوله کانی هــشیاری بهـپـی بواره کان دهـگـت، دهـش تـگـهـیشتنمان بـ هــشیاری پـلـینی چوار جـر بکهـین: هــشیاری هــمهـکی، یان لهـخـوه، ئهـو هــشیاریه بنهـمایه بـ هــسانمان به چالاکیهـکی دیاریکراوهـوه بهـبـ ئهـوهـی هیچ ئهـرکـکی گهـورهـی فیکری گهـرهـك بـ، جگه لهـوهـش رـگامان لـ ناگرـ لهـوهـی به کارـکی دیکهـی فیکری هــبسین. هــشیاری رامنـئامـز (التأملی): ئهـو هــشیاریه پـچهـوانهـی هــشیاری بهـکهـمه و پـویستی به ئامادهـیهـکی فیکری و دهـرکـکردن و یادهـوهـری ههیه، رـگاشمان پـ نادات دهـست بـ هیچ چالاکیهـکی دیکهـی فیکری بهـرین.

هــشیاری پـشینیکردن (الحدسی): ئهـو هــشیاریه وامان لـ ده کات کتوپـ و راستهـخـ دهـرک به شته کان بکهـین، یان پهـیوهـندیان لهـگهـ دروست بکهـین، یان بیانناسین، بـ ئهـوهـی توانای بهـگه هــنانهـوهـمان به دهـستهـوه بـ. هــشیاری ستانداری ئهـخلاقـی: ئهـو هــشیاریه که وامان لـ ده کات فرهـمانی پشتـاست له بارهـی شته کان و رهـفتاره کان بدهـین، جا چ قبوـیان بکهـین یان رهـتیان بکهـینهـوه، بهـام راستی و ناـاستی ئهـو فرهـمانه پشت به یهـقینه ئهـخلاقیه کان دهـبهـستـت. پرسپاری بنهـرهـتی ئهـوهیه: هــشیاری خودی چـن به دهـست دـت؟ هــشیاری چـن بهـسـر دنیا و ئهـویدیکه و زماندا دهـکرـتهـوه؟ سنوره کانی مهـعریفه و سنوره کانی خودی کراوه کامهیه؟

هــشیاری وهـك بیرکردنهـوه له خود

هیگل پـیـوایه مـرـفـ تا که بوونه وەرـکه (خود) یـخـی ئاگادار دهکاتهوه، به و مانایه ی که بوونی له بوونی شته سروشتیه کان دهکات و به و مانایه ی که بوونی یـخـی بـ خودی یـخـیه تی. بهـام شتهکانی دیکه یهـك شـوه له بوونیان ههیه. له سهر ئه و بنه مایه له سهر مـرـفـ پـویسته به و شـوهیه بژی که بـخـی ههیه، چونکه ههمیشه مـرـفـ به ئاراسته ی دـزـنه وه و ناسـنه وه ی خودی یـخـیه تی کا تـك راسته وـخـ دهیگاتـ و له دهره وه بـی دهرده که وـ! مـرـفـ له رـگای لـکچوونی به شتهکانی دهره وه، یـخـی ده ناسـته وه، بـیه ههمیشه کار بـ گـیـینی شتهکانی دهره وه ی یـخـی دهکات، چونکه دهیه وـت خودی یـخـی ئه و کاته ببینـ، که به شـوهیه کی بابـه تیانه پراکتیزه ده بـ. بهـام چـن خود ده توانـ نوـنه رایه تی یـخـی بکات؟

دیکارت پـیـوایه (گومان) تا که رـگایه بـ به یه قین گه یشتن! ئه وه گومانه واما ن لـدهکات دهوری یـخـمان بدهین. دیکارت گومان له هه موو شتـك دهکات، له وانـهش بوونی یـخـی! بـیه ناتوانـ بـ جهسته و دهروون ههمان خهـسـه تیانه ههیه، بهـام به ئاشکرا جهخت له وه دهکاته وه که ناتوانـ گومان له وه بکات که بیر دهکاته وه، وهـك چـن بیرکردنه وه تا که خهـسـه تـکه که ههر له سهره تاوه له گومان دوور ناکه وـته وه. کهواته دهـشـ له بیرکردنه وه وهـك به سیفه تی پـشـبینیکردنی بوونی (خود) بکهین، بهـمجـره دیکارت توانی بـتـ: من بیر ده که مه وه، کهواته ههم. لـرهـدا خود و بیرکردنه وه لـکدوور ناکه و نه وه، ئه و کاته ی خود له بیرکردنه وه ده وهـستـ له بوون داده بـ.

بهـام (هنری برگسـن-Henri Bergson) رـژه یه کانی هـشیاری ره تدهکاته وه! له دیدی ئه ودا هـشیاری ساته وهختـکی ههستی نییه، که بـ شتـکه وه به ند بـ، بهـکو هـشیاری درککردنی خود و شته کانه له به رده وامی یـخـیدا. هـشیاری کرانه وهیه به سهر ئـستا و رابردوو و داها توودا. بهـمجـره هـشیاری پارچه پارچه ناکرـ بـ ساته وهختی دیاریکراو، چونکه ههـقوـین و به رده وامیه و جیاکردنه وه ی نـوان ساته وهخته کانی قوـس ده که وـته وه. له و خاـه وه ده پرسین ئایا هـشیاری ده که وـته دهره وه ی دنیا و ئه ویدیکه وه؟

هـشیاری کرانه وهیه به سهر دنیا و ئه ویدیکه دا

(ئیمانـیل کانت Immanuel Kant 1724-1804) هـشیاری بـ خود و مه عریفه له یه کتر جیا دهکاته وه. ئه و پـیـوایه (هـشیاری خود) بـ یـخـیه تی وهـك بوونـکی ئه خلاق، ئه وهش به مانای هـشیاری ره ها بـ شته کان ناگه یه نـت (واته ئـمه هـشیارییه کی ره ها مان بـ شته کان

نیه) ئەو قسە لە ھەشیارییەك دەكات، كە دەكەوێتە پێش ئەزموونەو، قسە لە ھەشیارییەكی ترانسدنتالیستی كرد، چونكە ئێمە شتەكان لە خودی خۆیان (نەمێنەكان) پشتگوێ دەخەین، بەمجۆرەش ھەشیارییمان بۆ شتەكان وەك ھەشیارییەكی رێژەیی دەمەزنیوە. بەلام (ھەسرەل، ئەدمەند Edmund Husserl 1859-1938) پێچەوانەی ئەو قسە دەكات، پێیوایە ھەشیاری ھەمیشە نیازنامەزە (ھەشیارییە بەشتەك). چەمكی ھوشیاری لای ھەسرەل ئەو دەگەیەنێت كە ھەبوون و واتا پێكەوێت گەر دراو، چونكە نەشت بەبۆ كەس بوونی ھەیە و نەكەس بەبۆشت بوونی ھەیە، شت و كەس لە راستیدا دوو رووی یەك دراو. رەنگە ھەشیاری خەیاكردن بۆ، یان یادكردنەو، یان بیركردنەو یەك لێژیکی. بەلام ھەمیشە روو لەشتەكە، كەبیری لێدەكەینەو. بەمجۆرە ھەشیاری خودی کرانەو یەبەسەر خود لەرێگای نیازكی دیاریكراوەو، ھەشیاری دنیا یی ھەشیارییەكی نیازخاوانە یە بۆ دنیا.

میرلێپنتی ھەوڵدەدات ھەشیاری لەو مەیلە فیندەمیندەلێژیا دەربكات، دە ھەشیاری رێگا بۆ دنیا دەكاتەو، تا چارەسەری ئەوانە بكات، كە لەرێگای ئەووە دەردەكەون: دنیا وەك ئەوێ لەخودى خۆیدا یە ھەموو ئاراستە و بزاوتەكانى رێژەییە، شتەكە كە پێیوایە بوونی لەودا نیە. بەلام خودی ھەشیار ناتوانێ-بەمجۆرە بۆ- ئەو كاتە نوێنەرایەتى ئاگایى خۆى دەكات كە دەكەوێتە نێو دنیاو، لێرە پەيوەندییەكی دیالێكتیکى لەنێوان خود و دنیا دا ھەیە: چونكە بەبۆ خود دنیا دەبێتە دنیا یەكی بۆ لا و بۆرەھەند، بەبۆدنیاش خود ناتوانێ خۆى بەرجەستە بكات. بەلام ئایا رێكی ئەوانیدیکە لە ھەشیاری خود چیه؟ سارترەر دە ھەوانیدیکە وام لێدەكەن ھەشیاری خودی بە دەست بەنم: من كاتێك تەنیا دەبم خودم دەخەمە لاو و هیچ بیری لێناكەمەو، بەلام كاتێك بەچاو ھەبێیندەك ئەوانیدیکە دەبینم تەماشام دەكەن، شەرم لەخۆم دەكەم، چونكە بۆم دەردەكەوێ كە لە چاوی ئەویدیکەو تەماشای خۆم دەكەم. كەواتە تەماشاكردنى ئەوانیدیکە وام لێدەكات ھەشیاری خودی وەك شتێ لەدەرەوێ خۆم بە دەست بەنم. ھەر ئەویدیکە دەبێتە ناوەندەك بۆ بەبەتكردنێ خودی خۆم. بەمجۆرە ئەویدیکە ئەو بوونە بنەوتیە كە وام لێدەكات خودی خۆم بكەمە بابەتێك بۆ ھەشیاری.

سنورەكانى ھەشیاری

نابێ لە بیرمان بچێ كە كۆى ئەو چارەسەرییانەى بیریاران و فەیلەسوفان بۆ ئیشكالیەتى ھەشیاری بە ئەنجامی دەگەیەنن، ھەشیاری

به ساته وهختی مـژوو ییه وه به ند ده کهن، هـشیاری به ئه زموونه وه ده لکـنن، هـشیاری ره نگدانه وهی ئاستی مه عریفی و نیگه رانی مرـکانه، له و لـژیکه وه قسه کردنیان له سهر سنوره کانی هـشیاری جـراوجـر ده که وـته وه.

بـ نموونه کارـ مارکس هـشیاری به و سهرخانه (البناو الفوقی) داده نـ که کـی چالاکیه مرـیه کان ده یخه نه وه، وای بـ ده چـ که به هیچ شـوه یه کـ ناتوانین له دهره وهی بارودـخی کـمهـایه تی و دواتر په یوه ندیه کانی به ره مهـنانه وه نوـنه رایه تی هـشیاری بکه یـ. خهـک له دهره وهی ویستی خـیان ده که ونه نـ و په یوه ندیه دیاریکراوه کانی به ره مهـنانه وه، ئیتر له وـوه پله ی هـشیاری جیاواز دـته ئاراهه. ههر له و لـژیکه وه مارکس دهـ: هـشیاری (بوون) ی خهـکی دیاری ناکات، بهـکو نه وه (بوونی کـمهـایه تی) یه هـشیاریان دیاری ده کات. لای مارکس هـشیاری ره نگدانه وهی سلبیانه ی واقع نییه، چونکه بـ وای به و په یوه ندیه دیالیکتیکیه هه یه، که ده که وـته نـوانیانه وه: ده شـ هـشیاری (هـشیاری دروست) کار له واقع بکات، یان به شداری له گـیـنی واقعدا ده کات، یان به شداری له چه سپاندن و پیرـزیدا بکات (نه کـ هـشیاری ساخته). که چی (نیچه، فریدرچ فیلهلم Friedrich Wilhelm Nietzsche 1844-1900) پـیـوایه ده شـ مرـقـ ژیان به سهر به خـیی و به بـ هـشیارییه کی ته و او به سهر به رـت. ئه گهر ژیان مرـقـ قابیلی له ناوچوون بـت، به و مانایه ی ململانـ له پـناو مانه وه سنوره کانی دیاری ده کات، که واته مرـقـ ناچاره به وشه ته عبیر له خـی بکات، له وـشه وه گه شه کردنی زمان و گه شه کردنی هـشیاری به یه که وه په یوه ست ده بن.

به مجـره مرـقـ کـمهـکـ وه هم بـ خـی ههـده به ستـ به بـیه ی حه قیقه ت ده ینه خـشـنـ (وه کـ ئه رک، لـپرسراویه تی، ئازادی... هتد) هه موو ئه و حه قیقه تانه له بنهـه تدا جگه له کـمهـکـ وه همی له بیرکراو شتـکی دیکه نیین. بهـام فرـید به شـوه یه کی زـر جیاواز ته ماشای ژیانمان ده کات. ژیان مرـقـیی لای ئه و له چیا یی سهـهـی (iceberg) ده چـ (ئه وهی که دیاره زـر له وه که متره که شاردراوه یه- پانتاییه کانی نه ست زـر له پانتاییه کانی هه ست به رفره وانترهـ) بـیه ئـمه زـر ههـه یـ، ئه گهر ته و او ی ره فتاره کانمان به هـشیارییه وه گرـ بده یـ، چونکه هه موو ئه و کردانه ی که ده که ونه نـ و هـشیارییه وه، نه به یه که وه به ندن و نه قابیلی تـگه یشتن، بهـام ئه گهر ناچار بین و بـین ههر ده بـ له رـگای هـشیارییه وه حاـی بین، ئه وه له به شـکی زـری ره فتاره کانمان ناگه یـ، ته نها ئه و کاته نه بـت که بـ لایه نـکی

بنه هتي د هروونيمان دهگه پينه وه، ئه ویش نهسته، نا هـ شياریه.

به مجـ ره ده تـوانين بـ پـين مـر فـ ژيانـ کي ئا وـ ته ده ژي، چونکه هر يـهـ له هـ شيارى و نا هـ شيارى ر پـ کي سـ نـتـر الـيـز مـي تـ دا ده گـ پـ ن. ئه گـر نا هـ شيارى بـ زـ رـ له ره فتاره به تا يبه تي لاده ره کان، نه خـ شه ده گمه نه کان زه رورى بـ، ئه گـر نه ست به شـ کي گـ وـ ره ي پـا نـتـا يـيـه کـا نـي ژيانى مـر فـي له خـ گـر تـبـ، ئه وه به ديوه که ي دیکه نا شـ له بـيرمان بـ چـ که ژيانى مـر يـي ئازادى و ويست و لـ پـر سـرا وـيـه تـيـه، به و مانا يه شـ ده شـ مـر فـ له رـ گـا ي به شـ کـ له هـ شـيار يـيـه وه ره فتاره کانى خـ يـ هـ پـژـ رـ تـ.